

DU FRÅGAR: »Vad heter den blomma som därhemma är en krukväxt men som här är ett träd?« På stranden är det tomt när namnet äntligen lossnar ser jag det i alla dess rödrosa nyanser och hur snoken drar sig in mot en skugga som inte finns och istället kastar sin styva kropp upp mot muren. Den rörelsen äcklar mig oerhört.

***

Bussen rörde sig ned mot flygplatsen men steg i min önskan istället bort från den, många veckor tidigare på denna väg lutade jag mig fram från baksätet i taxibilen mot chauffören och skrek: »It is very, very beautiful here«, och du, trött: »We have come here to swim and relax, take it easy. Not for moving around. Understand?«

Sittande i strandbrynet begraver jag fötterna i blöta stenar, de som samma morgon drar ut spindelns svarta kropp på altanen och det är där vi tar två kort som fogar samman hela horisonten fast vid två olika tider på dygnet. Jag hatade verkligen männens klädsel: säckiga shorts och urtvättade T-shirtar, men kanske ännu mer kvinnornas, deras fruars. »Varför är de alltid så fina, så uppklädda? För vilka har de gjort sig så vackra? Och varför?« De enda vi tyckte om var hotellets ägare, mest frun, deras dotter och cyklisten vars bröstkorg när han låg på rygg var så enormt hävd att det såg sjukligt ut. »De borde aldrig få uppleva den njutningen att köra sig in i unga kvinnors kroppar, att förhindra det ska bli min livsuppgift!«

Därefter slickade jag saltet från armarna och på det suddiga fotot av mig från hamnen anar jag i efterhand förändringen. Det fränkopplade. »Säg frikopplad istället. Du är fri nu.« »Och männen?« Det blåste lite den kvällen, din röst i riktningen bort från mig, du sa: »Så länge de inte ger lika mycket...«, här vände du ditt ansikte mot mig men först det lockiga, yviga håret, »... som de får kan du glömma dem.« Med samma hand som mötte upp ditt ansikte för att ta dig nära ska jag senare räcka fram kameran mot honom och fråga: »Kan du ta ett par kort åt mig därinne?«

Vi blev körda till olika platser men ingenting passade riktigt, det var antingen för exklusivt eller för nedgånget,

för långt ifrån havet eller ifrån affärer och restauranger. Vi lät chauffören springa in på de olika hotellen och fråga efter rum och priser. Efter ett tips lämnade vi motorvägen och kom in på en knagglig grusväg som efter några handmålade skyltar plötsligt tog slut vid ett litet strandhotell. Chauffören gick in i receptionen medan vi sträckte på benen och såg ut över havet. Vi skulle aldrig få nog. Runt omkring låg redan sönderbrända ödemarker och vår ankomst väckte ett visst uppseende bland hotellets gäster som solbadade på den direkt angränsande stranden. De vände sig om och följde oss med långa, nyfikna blickar. Vår chaufför återvände med en gammal kutryggig man med långt, ovårdat skägg och vi frågade honom om rummen. Han visade priset med uppräckta fingrar, nickade och pekade diffust mot ett håll som visade den vida slätt som ledde upp mot bergen, han sa något och chauffören översatte till dålig engelska. »Over there, over that mountain you can go and buy food.« »And how long will it take?« »Fifteen minutes.« Gubben höll upp de tio fingrarna och nickade uppmuntrande. »So the other guests go there and do their shopping?« »No, they eat here.« Vi åkte vidare, norrut, där det var blåsigare men stränderna finare och längre och vi bad om att bli körda till den största byn i det området. När vi efter en halvtimme kom dit frågade vi än en gång chauffören om han ville hjälpa oss men han hade börjat ledsna, han var inte ett dugg imponerad av utsikten, av all skönhet som välldes fram

över oss, vi skrek förgäves efter medhåll, men istället påpekade han att vi hade åkt för sjuttiofem euro, att hans pass var slut och att han ville åka hem. Vi hade helt glömt bort taxametern och du sa att han skulle släppa av oss direkt vid stranden, att vi lätt skulle hitta själva.

Stranden var utformad som en halvmåne, ett par kilometer lång och i ytterkanterna fri från solstolar. Det var där ungdomarna brukade hänga efter skolan och ett fåtal turister som föredrog att ligga direkt på stenen. Bland dem brukade vi se cyklisten och hans fru som alltid när vi kom redan var där, hon låg på rygg och såg ut att sova. Till kroppen var hon närmast cyklistens motsats: kort och mullig, hon bar alltid baddräkt, aldrig bikini och håret, stort och burrigt utsläppt. Han brukade komma efter lunch, som en segrande krigare med den gigantiska kroppen, långa, seniga ben och framskjutet bröst, stegade han fram på stranden med hjälmen fastklämd under ena armen och i andra handen en påse med smörgåsar och dricka. Det var fascinerande att se på, hur han långsamt rullade av de svettiga byxorna och T-shirten med dragkedja, likt ett andra skinn, och hängde upp dem i en gren från ett träd som växte på bergssluttningen, hur han där-efter sträckte på sig och revbenen spändes ut, radades upp som skären på en åkerplog. Frun tog fram en handduk ur väskan och bredde ut den bredvid sin och sedan åt de tillsammans. Ibland efteråt gick han upp till caféet och

återvände med två avancerade glasskompositioner i glasbägare. »Pratar de med varandra?« »Jag tror det.« Förmodligen var de holländare eller belgare, vi förstod ingenting av det vi hörde och egentligen satt de för långt ifrån. Vi vred solstolarna och vände över på mage med ansiktena riktade mot deras håll, under hakorna la vi våra hopvikta strandklänningar. »Titta, han pussar henne på ryggen.« »Det brukar han göra. Han pussar hennes fötter också ibland.« »Jag har sett att när han kommer och hon sover, klappar han henne försiktigt över huvudet tills hon vaknar och när de ska gå, borstar han bort smuts från hennes rumpa.« Du sa att det var bra och jag instämde. Vi såg när hon tog fram en tidning och penna ur sin ryggsäck och tillsammans löste de sedan korsord tills någon av dem bestämde sig för att gå ned och bada. Hon simmade runt runt inom ett begränsat område och själv tog han bara ett snabbt dopp för att sedan raskt springa upp till stranden igen. »Jag vill veta...«, sa du och stoppade in en mörk slinga i munnen, sög ur dess blöta salt, »... hur långt han cyklar och var. Jag vill veta hur de träffades och om de bestämt sig för att aldrig skaffa barn.« Jag tog strandklänningen och la den över axlarna, de var redan brända och det sved, huden kunde på vissa ställen rullas av. Det var äckligt men svårt att låta bli. »Det är i bergen han måste cykla, det finns ingen annan terräng, upp och ned för branta backar. Jag tror inte de känt varandra så många år, att de redan har egna barn, som kanske nästan är

vuxna.« Du såg på mig som om du inte mindes vad vi pratade om. »Vem är det som redan har fått barn?« »De där.« Jag höjde överkroppen och pekade och vi såg hur cyklisten fortsatte sin stretching och hur hans fru, ja hur hon bara låg där i eftermiddagsgasset, i samma position som den vi om morgnarna brukade finna henne i.

Dagarna efter hemkomsten tillbringar jag inomhus, i bikinin, i de tunna kjolarna med strumpbyxor under och linnen med urringade tröjor över, de stunder jag inte orkade läsa brukade jag vända skalbaggar på rygg, om och om igen tills de gav upp. Det sved, jag grät och sedan får jag se män på rad i förstelnade rörelser dra sina kukar fram och tillbaka. »Vet du, i Pompeji, att slavarna hade kedjor runt halsarna och att en hund förvandlades till sten i just det ögonblicket då han reste sig upp på bakbenen och öppnade käften för att skälla? Så kallade döda, explosiva rörelser.« »Jag har också slagit upp ordet antagonist många gånger.« »Vad är det nu det betyder?« För att uppnå en tredimensionell effekt kan man stå framför skärmen, framåtböjd med ena benet på soffan. Svanka så mycket som möjligt.

Och ute i den stekande hettan började vi sedan dra våra tunga resväskor på strandpromenaden. Det fanns hotell hela vägen men du sa att vi var tvungna att gå längre bort, bort från hamnen där vattnet var grumligt och förorenat.